

Szép az élet.

A sas egyszer megparancsolta, hogy a madarak egy napon egy bizonyos órára mind hozzá gyülekezzenek.

A Fecske és a Galamb a hetvenhetedik határból egyszerre indultak el. A Fecske, amint kisuhant az eresz alól, mint a nyíl, olyan sebesen repült egyhuzamban, míg csak el nem ért a gyülekezés helyére. Oda is ért olyan korán, hogy ő már régen kipihente, s el is unta magát, mire a többiek lassacskán oda-szállingóztak.

A Galamb a maga módja szerint lassan repült, nézelődött, sokszor leszállott, sétálgatott is itt-ott, hanem azért megérkezett ő is elég idejére. Mikor a Galamb ott találkozott a Fecskével, megszólította:

— Ugye, milyen szép volt a mi rétünk virágos palástjában?

— Nem láttam, — felelte a Fecske — nagyon sebesen repültem!

— De azt ugye, láttad, hogy milyen szépen virágoznak az afmáfák végesvéig, amerre jöttünk?

— Nem nézhettem én se jobbra, se balra, — felelte megint a Fecske — mert nagyon sebesen repültem.

— Hát azt hallottad-e, hogy milyen búsan szól a harang Tarjánban?

— Biz én nem hallottam, aki sebesen száll, nem ér rá az harangszót hallgatni!

— Azt se láttad, hogy ide a harmadik faluban milyen piros-pozsgás, egészséges parasztgyerekek játszottak a legelőszélén „kint a bárány, bent a farkas“-t?

— Nem láttam én egyet sem közülök; nagyon sebesen repültem!

— Jaj, te szegény Fecske, — búgta a galamb — úgyjártál te, mint azok az emberek, kik életüket sietve élék le s a nagy sietségben semmit sem látnak abból, mi úton-útfélen gyönyörködést kínál!

(Bartóky J.: Magyar fabulák.)

A sétatéren.

Egy falusi Veréb bekerült a városba. Dél tájban a sétatéren leült egy rácsos kerítésre s onnét nézegette a sétálókat. Alig tudott hova lenni az álmélkodástól: az asszonyok kalapja tele volt tarka madártollal, a nyakukon szőrös állatbőrök lógtak; ruhájuk olyan cifra volt, hogy huncut az a parádés ló, melynek sallangósabb a szerszámja; a férfiaknak meg olyan széles volt a válla s olyan egyforma, mintha egyformán szabták ki volna őket s a legtöbbje olyan unott arcot vágott, mint valami özvegy majom. A falusi Veréb egy darabig csak törte

a fejét, hogy vajjon csakugyan emberek-e ezek, akik dologidőben itt jönnek-mennek, s ingyen mutogatják magukat egymásnak? Mivel sehogyse tudta ezt a dolgot megérteni, felrebbent a rácsos kerítésről, leszállott a víz partjára, s ott megszólított egy Galambot, ki a gabonás hajók rakodóhelyén eszegetett.

— Ugyan testvér, nem mondanád meg, csakugyan emberek azok, akik itt nyüzsögnek a parton?

— Ugyan, hogy kérdezhetsz már ilyet? — búgta a szelíd galamb — hát Istennek miféle más teremtetett állatai csinálnának magukból ilyen maskarát?!

(Bartók J.: Magyar fabulák.)

MI A LEGSZEBB A VILÁGON?

Szép az Alföld sík vidéke,
Azt se tudni, hol a vége.
Álmodozva betakarja
Köröskörül az ég alja.

Szép az erdő a sok fával,
Mélyén zendül víg madárdal.
Erdő alján, patak mellett
Mosolygó kék nefelejcek.

Rajta egymást váltogatják
Rozsvetés és búzatáblák.
A pusztákon gulya, ménés,
A rét sok virággal ékes.

Szép a tenger, hogyha szelíd,
Csendes vizét hajók szelik,
De ha vihar támad rajta,
Hullámai égig csapja.

Szép a Felföld bércevidéke:
Hegyek nyúlnak fel az égbe.
S lehet-e képzelni szebbet:
Sziklák ölén tengerszemet?

Szép az ég is fejünk felett:
Báránfelfhós kék mennyezet.
Éjtszaka is van varázsa:
Ezer csillag ragyogása.

Mi a legszebb a világon?
Szép itt minden, mint az álom.
S aki mindezt teremtetete,
Áldott legyen Isten neve!

(P. Abrahám Ernő.)

A magyar föld szépségei Petőfi költészetében.

— Madarak és fák napján előadható. —

Szép, gyönyörű a jó Isten teremtetett világa, akár télen, akár tavasszal vagy nyáron nézzük is. De valami különös szépség van azonfelül a magyar földön, legalább mi, magyarok, úgy érezzük. Hiszen nemzeti imánk is azt mondja: „értünk Kúnság mezején ért kalászt lengetél, Tokaj szőlővesszein nektárt csepegtettél...” Költőink szinte versengve tárják